

Sygn. akt V CSK 664/13

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa P. [...] Sp. z o.o. w B.

przeciwko Zakładom [...] S.A. w Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 lipca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 5 czerwca 2013 r., sygn. akt V ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, a cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania. Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w punkcie czwartym tego przepisu konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001, II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002, III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.).

W ocenie Sądu Najwyższego powołane przesłanki nie zostały wykazane. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi skarżący nie przeprowadził pogłębionego wyводу prawnego dotyczącego konkretnych przepisów, których zagadnienia dotyczą ograniczając się jedynie do skrótowego zaprezentowania swego stanowiska. Nie stanowi nadto istotnego zagadnienia prawnego taki problem prawny, którego rozstrzygnięcie nie miałoby żadnego znaczenia dla wyniku sprawy w stanie faktycznym ustalonym przez Sąd drugiej instancji.

Takiego znaczenia pozbawione jest zagadnienie związane z dopuszczalnością stosowania innych podstaw miarkowania wysokości kary umownej w takich samych stanach faktycznych, już tylko z tego względu, że w niniejszej sprawie taka tożsamość nie zachodziła, bo inny był przedmiot obu umów, okresy opóźnienia, wysokość wynagrodzenia i kar umownych. Utrwalone jest także stanowisko, że kara umowna zastrzeżona na wypadek uchybienia terminowi spełnienia świadczenia powinna uwzględniać, jako jedną z okoliczności,

wysokość kary umownej zastrzeżonej w tej umowie na wypadek odstąpienia od niej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2013 r., I CSK 124/13, Biul. SN z 2014 r., nr 2, poz. 13). Zagadnienie dotyczące stosowania art. 451 § 3 k.c., o treści wskazanej we wniosku, nie może mieć istotnego znaczenia, a Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do nadania zagadnieniu prawnemu innej treści niż sformułowana przez skarżącego w wypadku, gdy nie odpowiada ona problemowi prawnemu występującemu w sprawie. Uzasadnienie wniosku w części dotyczącej oczywistej zasadności skargi odnosi się ogólnie, jednym zdaniem, do oczywistości podniesionych zarzutów prawa procesowego i materialnego w kontekście przyjętego przez Sąd sposobu miarkowania kar umownych. Zważywszy na motywy Sądu Apelacyjnego w tym zakresie i brak w treści uzasadnienia wniosku o przyjęcie argumentów jurystycznych, nie ma podstaw do przyjęcia, że skarżący skutecznie wykazał niewątpliwe i widoczne *prima facie* naruszenie przepisów prawa stanowiących podstawę skargi.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c., oraz § 6 pkt 7, § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).